

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

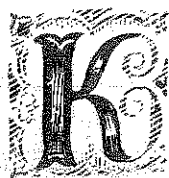
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 389

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΙΔΟΥ Ο ΝΥΜΦΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ!

Αί πάλιν, φίλοι αναγνώσται, καί πάλιν ή Μήτηρ ήμών 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία περιβαλλομένη τά σεμνά ήμάτια του καταυκτικού της πένθους μάς καλεί νά λάβωμεν μέρος είς την

ύψοποιόν καί δραματικήν περίοδον τών Παθών του Κυρίου!

Ίσως ή κατ' έτος επανάληψις της επτείου τών ιστορικών αυτών γεγονότων, ίσως ό περισπασμός του βίου, ίσως ό ψυχρός άνεμος του ύλισμού, ίσως όλα αυτά ένισχυόμενα καί από την πρός τά κάτω ροπήν της ανθρωπίνης νωθρότητας, ίσως, λέγομεν, νά επέφερον είς την ψυχήν μας μίαν επικίνδυνον άμβλυνσιν του έκστασιασμού καί νά μή συγκλονιζώμεθα από τόν κύκλον του Γολγοθά.

Άλλ' όπως όμως ή κατ' έτος επάνοδος της μυροβόλου καί άνθοστεφούς ανοίξεως διεγείρει έν ήμίν πλήθος ωραίων συναισθημάτων καί, τρόπον τινά, αναζωογονεί τόν όργανισμόν μας, είτε έκ του γήρατος είτε έκ τών ασθeneιδών καταπεσόντα, ούτω πώς καί τά Πάθη του Κυρίου, πρέπει νά προκαλούν μίαν έσωτερικήν πνευματικήν διέγερσιν, μίαν ανάτασιν της ψυχής, μίαν καταυκτικήν άνθοφορίαν τών έλπίδων της αιωνιότητος.

Καί πώς όχι;

Τά Πάθη του Κυρίου δέν είναι μία σειρά δραματικών γεγονότων μέ ώρισμένον ιστο-

ρικόν έντοπισμόν!

Τά Πάθη του Κυρίου αποτελούν μίαν άναντικατάστατον προσφοράν του Θεού, διά της όποιας ό άνθρωπος άνήλθε από τά βάθη του 'Αδου είς τά ύψη του Ούρανού.

Τήν πραγματικότητα αυτήν την ύπαινίσσεται ό στίχος του άναστασίμου τροπαρίου. «Χθές συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον άναστάντι σοι».

Ό Νυμφίος της 'Εκκλησίας χωρίς ούδένα έξαναγκασμόν, χωρίς ούδεμίαν ιστορικήν πίεσιν, έχων έν έαυτώ άπαν τό μεγαλειώδες πλήρωμα της Θεότητος καί περιβεβλημένος, έξ άκρας συγκαταβάσεως, την υπεύθυνον ανθρωπίνην ασθένειαν, χωρίς τόν ρύπον της άμαρτίας, άποκαθιστά διά τών Παθών Του άφ' ενός μέν την ωραιότητα της είκονος του Θεού, της ψυχής, άφ' έτέρου δέ επιτυγχάνει την άκατάλυτον Ένωσιν αυτής μετά του Θεού διά της 'Εκκλησίας.

Επάνω είς την Γολγοθάν άρχίζει νά πάλλη μία νέα ζωή· ή ζωή εκείνη, ήτις τόν θανατωθέντα υπό της 'Αμαρτίας 'Αδάμ αναζωογονεί. 'Η ζωή, ήτις προήλθε έκ της τρωθείσης Παναχράντου πλευράς του Έσταυρωμένου 'Ιησοϋ, της Έσταυρωμένης 'Αγάπης.

Τά Πάθη λοιπόν του Κυρίου ούτε την τυπικότητα της ιστορικής επτείου έχουν, ούτε περιορίζονται είς την περιοχήν ενός συμβολισμού.

Τά Πάθη του Κυρίου αποτελούντα μίαν

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Χαλασμός κόσμου! τί συμβαίνει; Ξς κορίτσια ἐνήλικα καὶ μορφωμένα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἀπεφάσισαν νὰ μονάσουν. Ἀντελήφθησαν τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχουν σὲ μιὰ κοινωνία ποὺ δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὰ Σόδωμα καὶ Γόμορρα, καὶ ὡσανύ τὸν δίκαιον Λώτ, ἔφυγον εἰς τὴν ἔρημον διὰ νὰ σωθοῦν. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐγκλήμα των! Ἄλλ' ἐπιτρέπονται αὐτὰ εἰς τὸν 20ον αἰῶνα; Γενικὴ κινητοποίησης τῶν συγγενῶν τῶν κοριτσιῶν, τοῦ εἰσαγγελέως, τῆς ἀστυνομίας μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἐπαρχίας διὰ τὴν διάσωσιν τῶν κινδυνευόντων κοριτσιῶν! Πολυορκία καὶ ἐκπόρθησις τοῦ Φρουρίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, γέρας δὲ τῆς ὅλης αὐτῆς ἐπιχειρήσεως ἡ βία ἐκ τῆς Ἱερᾶς μονῆς ἀπόσπασις τῶν ἐνηλίκων κοριτσιῶν. Ὁλος ὁ κόσμος ἐξηγέρθη· πρέπει νὰ παταχθῇ τὸ κακὸν στὴν ρίζα!! τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα, αἱ θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις, ξεμουαλίζουν τὰ κορίτσια καὶ τὰ ὁδηγοῦν στὰ μοναστήρια! Πρέ-

πραγματικὴν παρουσίαν εἶναι ἡ πνευματικὴ ἄνοιξις, ἣτις ἐξετόπισε τὴν παγερὰν κυριαρχίαν τοῦ χειμῶνος τῆς ἁμαρτίας καὶ προεκάλεσε τὴν μυριανθὴ βλάστησιν τῶν χριστιανικῶν ἰδανικῶν.

Ἡ ὑπόμνησις λοιπὸν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· «Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται», ἃς μᾶς κἀνὴ νὰ αἰσθανθῶμεν τὸ ρίγος ἐκ τῆς θωπείας τῶν ἀκτίων τῆς Ἀγάπης, ἣτις ἐξακτινώθη πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις ἀπὸ τὸν φρικτὸν καὶ αἰμόρραντον λόφον τοῦ Γολγοθᾶ. Ἄς μᾶς ἀνυψώσῃ εἰς τὸ ἐπίπεδον μιᾶς πνευματικότητος, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται οὐχὶ ἐκ τοῦ πλήθους τῶν γνώσεων, ἀλλ' ἐκ μιᾶς καταλυκτικῆς περισυλλογῆς διαμορφουμένης ἐν ἡμῖν ἀπὸ τὴν θεᾶν καὶ ἐνατένισιν τοῦ Ἐσταυρωμένου Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου ἃς λύσουν τὸ θλίβερὸν ἀνθρώπινον δράμα τῆς ἀδιαφορίας, τῆς νωθρότητος, καὶ πρὸ παντὸς τῆς ἁμαρτίας, διὰ τῆς ὁποίας προσβάλλομεν καὶ θλίβομεν τὸν Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ψυχῶν μας.

Καὶ ἐπειδὴ ὡς οἰκοῦντες ἐν κόσμῳ καὶ σάρκα φοροῦντες δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποστῶμεν ἐκ τῆς περιοχῆς τῆς ἁμαρτίας, ἃς ἐπιζητήσωμεν διὰ τῆς προαιρέσεως νὰ γίνωμεν μέτοχοι τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου.

Ἡ μετοχὴ δὲ αὕτη θὰ ἐπέλθῃ διὰ τοῦ ἀγῶνος, τῆς ἐξομολογήσεως, καὶ τῆς Θείας Μεταλήψεως.

πρεῖ νὰ ληφθοῦν ἐπείγοντως μέτρα! Εἰς τὴν Πρωτεύουσάν ὑπάρχουν τόσοι κακόφημοι οἰκοί. Τὸν τελευταῖον καιρὸν, χάρις εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν ὠρισμένων ἀστυνομικῶν τοῦ τμήματος ἡθῶν, ἀνεκαλύφθησαν ἀρκετὰ διαφθορεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπὸ μαστρῶπῶν καὶ προαγωγῶν ἐσαγηνεύοντο ἄγναι παρθένοι, μαθήτριά ἀνήλικοι 16—20 ἐτῶν, ἐνθεν ἐξήρχοντο ἀφοῦ ἔχανον ὅ,τι πολὺτιμον εἶχον. Συνεταῖρος εἰς μίαν τοιαύτην ἐπιχείρησιν καὶ τις μεγαλῶνυμος καταστηματοῦρχος καλλιτείου τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐτηρήθη μυστικόν (!) διὰ νὰ δύναιτο καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ ὁδηγῇ ἀθῶα καὶ ἀγνὰ κορίτσια εἰς τὸν βούρκον τῆς ἀκολασίας. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ὁ τύπος ἀρκεῖται μόνον εἰς τὴν εἰδησεογραφίαν, δὲν κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῆς φυλῆς. Δὲν συνιστᾷ τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν τῶν κακούργων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν κειμένην νομοθεσίαν συλλαμβανόμενοι ἐπ' αὐτοφῶρ, τιμωροῦνται μὲ ἐκτοπισμὸν ὀλίγων μηνῶν ἢ ἐτῶν, διὰ νὰ συνεχίσουν καὶ πάλιν τὸ ὀλέθριον ἔργον των. Διαρρηγνύει τὰ ἱμάτιά του διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀποχώρησιν ἑξ (6) ἄγνων ἐνηλίκων παρθένων, καὶ δὲν διαμαρτύρεται ὡς πρέπει διὰ τὸν ἐκφυλισμὸν τῶσων ἀνηλίκων ἄγνων καὶ ἀθῶων ὑπάρξεων. Ζητεῖ ἐπὶ πίνακι τὰς κεφαλὰς τῶν κατηχητριῶν καὶ τῶν ἱθυνόντων τὰς θρησκευτικὰς ὁργανώσεις, καὶ δὲν συνιστᾷ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν εἰς τὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ τέρατα, τὰς μαστρῶπούς καὶ προαγωγούς. Καταφέρεται καθ' ἑνὸς θεσμοῦ ἁγίου, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ Θεὸν ὀφείλεται ὁ ἐθνισμὸς καὶ ἡ ἐλευθερία μας, καὶ δὲν ἀγανακτεῖ διὰ τὸν ἐκφυλισμὸν τοῦ ἔθνους. Στὴν συμφωνίαν αὐτὴν τοῦ τύπου ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσεν ἡ «Βραδυνή», ἣτις εἰς τὸ φύλλον τῆς 11)4 δημοσιεύει ἐξαίρετον ἄρθρον τοῦ εὐσεβοῦς κ. Κωστή Μπαστιᾶ, περικοπὴν τινὰς τοῦ ὁποίου ἀναδημοσιεύομεν, ἔχουσιν οὕτω:

«Καὶ σὲ μιὰ Δημοκρατικὴ Πολιτεία ποὺ ὁ κάθε ἄθεος ἢ αἵρετικὸς μπορεῖ ἐλευθέρως νὰ διακηρύσῃ τίς ἰδέες του καὶ νὰ κατηγῇ, γιὰτὶ δὲν εἶναι ἐλεύθερος καὶ ὁ πιστὸς τοῦ Χριστοῦ νὰ κηρύσῃ τὸ Χριστὸ καὶ μάλιστα τὸν Ἐσταυρωμένον Χριστό; Γιατὶ πανελευθέρως μπορεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε νὰ καλῇ τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου νὰ φορέσουνε μαγιὸ μπικίνι καὶ νὰ πᾶνε νὰ διαγωνισθοῦνε σ' ὅλα τὰ Πάλμ Μπῆτς καὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ πρῶτος ἐπίσης τυχὼν νὰ κηρύξῃ τὸ Χριστὸ κι' ἡ πρώτη ἐπίσης τυχούσα νὰ τὸν πιστέψῃ κι' ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸ δρόμο γιὰ τὸ Πάλμ Μπῆτς νὰ τραβῇ πρὸς τὸ δρόμο τοῦ Μοναστηριοῦ; Δὲν ἔχουν ὅλοι ἴσα δικαιώματα νὰ κανονίσουν τὰ τοῦ βίου των; Δὲν εἶναι ὅλοι ἐξ Ἰσοῦ δημοκρατικοὶ πολῖτες ἐλεύθεροι νὰ ἐπιλέξουν τὸν ἄλφα ἢ τὸν βῆτα δρόμο; Καὶ πότε καὶ ποῦ γεννήθηκε ὁ ἄνθρωπος ὁ ἱκανὸς κι' ἐφωτισμένος μὲ τόση δύναμι ὅση νὰ ἐμποδίσῃ τὸν πιστὸ τοῦ Χριστοῦ ν' ἀκούσῃ τὸ «Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι»;

Ἐπὶ αἰῶνες πανίσχυροι κι' ἀπάνθρωποι Ρωμαῖοι δυνάστες κυνηγοῦσαν τοὺς πιστοὺς τοῦ Χριστοῦ. Ἐπὶ αἰῶνες τοὺς ρίξανε στὰ θηρία τοῦ Ἱπποδρόμου τι τοὺς κάψανε στὶς φωτιὰς τοὺς θάψανε ζωντανούς τοὺς σουβλίσανε τοὺς κατακρεουργήσανε χωρὶς ἀποτέλεσμα. Χωρὶς νὰ καταφέρουνε νὰ ξεριζώσουνε ἀπὸ μέσα τοὺς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν πίστιν σ' Αὐτὸν καὶ τὸ Λόγον Του. Πρὸς τί λοιπὸν ὁ θύρβος οἱ ἄρες καὶ βίες; Δὲν εἶναι μιὰ ἀσκοπὴ κι' ἁμαρτωλὴ ματαιοπονία»;

ΠΑΤΕΡΙΚΟΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΩΛΟΝ ΤΗΝ ΑΛΕΙΨΑΣΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΜΥΡΟΝ

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀμφιλοχίου Ἐπισκόπου Ἰκονίου

Ἰδοὺ γὰρ γυνὴ ἐν τῇ πόλει, ἣτις ἦν ἀμαρτωλὸς. Γυνή. Ἡ ἀνερμάτιστος φύσις. Τὸ δίκτυον τοῦ διαβόλου, ἡ εἴσοδος εἰς τὴν πλάνην. Ἡ διδασκάλισσα τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ἀνομίας. Αὐτὴ ποὺ ἐπλάσθη διὰ βοήθους τοῦ ἀνδρὸς καὶ συντόμως ἐγένεν ἐχθρὸς του. Ποῦ ἐδημιουργήθη διὰ νὰ εἶναι καλὴ καὶ ποῦ μὲ τὴν θέλησιν της ἐγένεν κακὴ. Αὐτὴ ἔδειξεν τὴν ὡραιότητα τοῦ ξύλου καὶ ἡ ἰδία ἔχασε τὸν παράδεισον. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἐν τῇ πόλει ἣτις ἦν ἀμαρτωλὸς, ἦτο φορτωμένη καὶ ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν τῆς Εὐας καὶ ἀπὸ τὰς ἰδικάς της... Καὶ τί νὰ εἶπω διὰ τὴν προηγουμένην της συμπεριφορὰ; Ἰδοὺ μερικὰ διὰ ν' ἀντιληφθῇ τε ἀπὸ αὐτὰ τὴν σημασίαν τῆς μετανοίας της.

Ὁ Θεὸς ἔλαβε ὅσπου ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ Ἀδάμ καὶ ἔκαμε τὴν Εὐά, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε γυναῖκα, τὴν ἔδωκε δὲ εἰς τὸν Ἀδὰμ ὡς σύντροφόν του.

Μετὰ τὴν ἀμαρτίαν ὅμως καὶ τὴν παρακοὴν ἔχασαν τὸν παράδεισον, καὶ ὡς τιμωρία ἦλθεν ὁ θάνατος. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐξαφανισθῇ τὸ γένος ἦλθεν ὁ γάμος. Διότι ὁ Ἀδὰμ συννευρέθη μετὰ τῆς Εὐας μετὰ τὴν ἐκδίωξίν τους ἀπὸ τὸν παράδεισον. Πρὸ τῆς ἀμαρτίας λοιπὸν ἦτο ἡ παρθενία, ἡ ὁποία διетήρει τὸν χιτῶνα τῆς φύσεως ἀμόλυτο. Μετὰ τὴν ἀμαρτίαν εἰσήλασε ὁ γάμος διὰ νὰ ἐξασθενίσῃ τὸν θάνατον. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ μίξις μετὰ τὸν νόμιμον γάμον εἶναι τιμὴ καὶ εὐλογημένη ἀπὸ τὸν θεόν. Ἀλλὰ ἐκείνη ποὺ γίνεται διὰ τὴν ἡδονὴν τῆς σαρκὸς ἔχει ἐντὸς της τὸν θάνατον.

«Τίμιος γὰρ ὁ γάμος ἐν πᾶσι καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος. Πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός». Αἱ γυναῖκες λοιπὸν ποὺ γινώσκουν νομίμως τοὺς ἀνδρας καὶ τεκνοποιοῦν εἶναι ἀνευ φόγου, ὡς ἡ Σάρρα καὶ ἡ Ρεβέκα καὶ ἡ Ραχήλ.

Ἐκεῖναι ὅμως ποὺ ὠθοῦν τοὺς νέους εἰς ἀκολασίαν διὰ τὴν ἡδονὴν εἶναι καταδικασμέναι εἰς τὴν φθοράν, διότι καταστρέφουν τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ. «Εἴ τις γὰρ φθειρεῖ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός». Ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατηγορίαν ἦτο καὶ ἡ ἀμαρτωλὴ διὰ τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦμε. Τὴν φύσιν τὴν ἐξεμεταλλεύθη μὲ τὸ νὰ χρωματίσῃ τὸ πρόσωπόν της, νὰ φαίνεται ἑλκυστικὴ καὶ νὰ σύρῃ τοὺς νέους εἰς τὴν ἀκολασίαν καὶ εἰς τὸ βάραθρον τῆς πορνείας.

Αὐτὰ δὲν τὰ λέγω διὰ νὰ περιπαίξω τὰς πράξεις της, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐπαινέσω. Διότι σκεφθῆτε ἀπὸ ποῦ ἐξεκίνησε καὶ ποῦ ἔφθασε.

Ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦ ἄλλοτε νὰ ὁμιλῇ μετὰ τὴν Σαμαρείτιδα, ἄλλοτε νὰ πλησιάσῃ τὴν Χαναναία, ἄλλοτε νὰ συντρώγῃ μὲ τελῶνας καὶ φαρισαίους ἐσκέφθη:

Ἀφοῦ καταδέχεται τὰς πόρνas καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἕως πότε θὰ σπαρταρῶ ὥσαν τὸ ψάρι εἰς τὴν ἡδονὴν καὶ θὰ βυθίζομαι εἰς τὸ πέ-

λαγος τῆς ἀμαρτίας; Δὲν θὰ μείνω διὰ παντὸς εἰς τὸν κόσμον, οὔτε θὰ εἶμαι πάντοτε ὡραία, διότι ὅλα τὰ ἐγκόσμια κάποτε ἀποθνήσκουν. Ἦδη αἰσθάνομαι τὴν φλόγα τῆς κολάσεως καὶ ἡ ψυχὴ μου μετανοεῖ. Ποῖον ἱατρὸν νὰ εὕρω εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ πάθη μου; Ἄν ἐξομολογηθῶ τὰς ἀνομίας μου εἰς τοὺς ἀνθρώπους θὰ εἶναι ἀνωφελὴς ἢ ἐξομολόγησις. Νὰ κρύψω τὰς ἀμαρτίας μου δὲν δύναμαι. Ἀπὸ ποῖον ἄλλωστε νὰ τὰς κρύψω ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν γελιέται; Ποῦ νὰ πάω ἀφοῦ ὁ δικαστὴς εἶναι πάντοτε ἐμπρὸς μου;

Μία ἐλπίδα μοῦ ἀπομένει· νὰ εὕρω τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ τρέξω κοντά του. Αὐτὸς ποὺ δέχεται τοὺς τελῶνας δὲν ἀπαρνεῖται τὴν πόρνην.

Αὐτὸς ποὺ δειπνεῖ μὲ τοὺς φαρισαίους δὲν ἀγνοεῖ τὰ δάκρυα μιᾶς ἀμαρτωλῆς. Ἀφοῦ λοιπὸν γνωρίζω ὅτι εὐρίσκεται εἰς τοῦ Σίμωνα τοῦ φαρισαίου θὰ πάω. Μὰ τί νὰ ζητήσω; Ἀπ' ὅλα θὰ παραιτηθῶ καὶ θὰ ζητήσω τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς μου. Μόνον ἔτσι θὰ προλάβω τὴν κόλασιν. Θὰ μιμηθῶ τὴν πόρνην Ραάβ καὶ θὰ ζηλεύσω τὴν ἐνάρετον ζωὴν τῆς γυναίκος. Ὁ Θεὸς δὲν ζητεῖ ἄλλο τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ μετάνοιαν.

Ἐρχεται λοιπὸν εἰς τὸν Ἰησοῦν νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν. Καὶ δὲν λέγει τίποτε. Ἐγνώριζεν ὅτι ἐκεῖνος ποὺ γνωρίζει ὅλους τοὺς λογισμοὺς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ λόγους. Τί ἄλλωστε νὰ τοῦ εἴπῃ ἀφοῦ τὰ γνωρίζει ὅλα; Ὡμίλησε λοιπὸν ὄχι μὲ λόγους ἀλλὰ μὲ τὰ δάκρυα.

«Στάσα γὰρ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, κλαίονσα ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσιν». Μόνον μὲ τὴν συντετριμμένην τῆς καρδίας ἐξωμολογεῖτο τὴν ἄβυσσον τῶν ἀμαρτιῶν της. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλας τὰς ἀνομίας τὰς ἐπλήρωνε μὲ δάκρυα. Καὶ ἐγνώριζε ὅτι δι' ὅλα ἐλάμβανε τὴν συγχώρησιν. «Εἶπα γὰρ, λέγει, ἐξαγορεύσω κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου, καὶ σὺ ἀφήκας τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου». Μὲ τὰ δάκρυα λοιπὸν τῶν ὀφθαλμῶν της ξεπλένει ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της τὴν ἀμαρτίαν. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ Δαβὶδ τὸ στρώμα ποὺ ἐμόλυνε μὲ ἐναγκαλισμοὺς τὸ ἐξέπλυνε μὲ τὰ δάκρυα.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδόσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Κυριακή Βαζων
(Ίωάν. ΙΒ' 1-18)

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Λόγον αγαθόν διτύπωσαν τὰ χεῖλη τοῦ Ἰούδα. «Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;» (Ίωάν. ΙΒ' 5).

Πολὺ ὀρθῶς! Σπατάλη ἡ ἐκχυσίς τοῦ μύρου!

Διατί λοιπὸν ὁ διδάξας «μακάριοι οἱ ἐλεήμονες» δὲν τὸ ἀντελήφθη;

Διατί ὅταν τοῦ τὸ ὑπέδειξεν ὁ Ἰούδας, ὁ Ἰησοῦς τὸν ἀντέκρουσε μὲ τὴν φράσιν «τοὺς πτωχοὺς πάντοτε μεθ' ἡμῶν ἔχετε, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε»; (Ίωάν. ΙΒ' 8).

Ἐὰν ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐξαπατοῦν οἱ λόγοι τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐξαπατοῦν ὅμως καὶ τὸν καρδιογνώστην Ἰησοῦν!

Γνωρίζει ὁ Κύριος τὰ βάρη τῆς καρδίας, ἀποσύρει βιαίως τὸ προσωπεῖον καὶ ἀποκαλύπτει τὴν πραγματικότητα, εἴτε φοικαλέα εἶναι αὕτη, εἴτε μεγαλειώδης!

Ὁ δείκτης τῆς ἀξίας δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰ χεῖ-

ΩΣΑΝΝΑ

Ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς, χριστιανοί, θὰ εἶναι ἐκεῖνος ποῦ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ὑποδεχθῇ μετὰ χαρᾶς τοῦτον τὸν βασιλέα, τὸν πρᾶον καὶ ἡμερον, τὸν ταπεινόν; Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρᾶυς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνου. ὦ, τί ἡμερώτατος βασιλεὺς! Δὲν καθέζεται τοῦτος ἐπάνω εἰς χρυσὸ ἀμάξι. Δὲν ἔχει ἐμπροσθεν σάλπιγγας καὶ τύμπανα, ὅπου νὰ παρακικούν εἰς πόλεμον. Δὲν ἔχει ὀπισθεν τοῦ ἄρχοντος. Δὲν φορεῖ οὔτε σπιρούνια οὔτε σπαθί. Εἶναι ἀνυπόδυτος. Κάθεται ταπεινῶς. Ἐχει δώδεκα ψαράδες εἰς τὴν συντροφίαν του. Αὐτοὶ εἶναι ἡ δόξα καὶ ὁ στολισμὸς τοῦ βασιλέως μας. Ἰδοὺ, Ἰδοὺ, ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σου.

Ἐλάτε, ἐλάτε ὅλοι οἱ χριστιανοί, ἄς συναπαντήσωμε αὐτὸν τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων. Δὲν θέλει φόρον χρυσοῦ οὐδὲ ἀργυρίου. Δὲν θέλει παρὰ κλάδους δένδρων καρποφόρων, φύλλα ἀνθη ἐλαίας, βάγια.

Ἄς τοῦ φέρωμε τὴν ἐλαία τῆς εἰρήνης, τὸ βάγιο τῆς νίκης τῶν παθῶν τοὺς κλάδους τῆς ἐλπίδος, τὰ ἀνθὲ τοῦ καλοῦ παραδείγματος τῆς ζωῆς μας, τὰ φύλλα τῶν ψυχοφελῶν μας λόγων. Ἄς εἰρηνεύσωμε μὲ τὸν Θεό, χριστιανοί, μὲ τὸν πλησίον μας. Ἄς νικήσωμε τὰ πάθη μας, τοὺς ἑαυτούς μας. Ἄς μετανοήσωμε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα διὰ τὰ περασμένα μας ἁμαρτήματα καὶ καιροὺς εἶναι, μάλιστα καὶ ἄργα.

Μάξιμος Μαργούντιος (1587)

λη, ἀλλὰ εἰς τὴν καρδίαν!

Τὰ χεῖλη τοῦ Ἰούδα διτύπωσαν λόγον αγαθόν· ἡ καρδιά του ὅμως ἐπληρώθη ἀπὸ τὴν δυσοσίαν τοῦ φθόνου καὶ τοῦ μίσους!

Οἱ λόγοι δὲν ἔχουν ὡς σκοπὸν τὴν φιλανθρωπίαν· δὲν τὸν ἐνδιέφερον οἱ πτωχοί. Οἱ λόγοι του ἔχουν ὡς σκοπὸν νὰ προσβάλουν, νὰ θίξουν, νὰ ταπεινώσουν!

Ἐ! Σὺ, Ναζωραῖε, κάποτε ἐμακάρισες μίαν χήραν, διότι ἔρριψε δύο λεπτὰ εἰς τὸ γαζοφυλάκιον καὶ τώρα ἀνέχεσαι τοιαύτην σπατάλην;

Ἐ! Σὺ, Ναζωραῖε, ποῦ ἐκεῖ εἰς τὸν λόφον τῶν Μακαρισμῶν, διεκνήρυσες τὴν ἀξίαν τῆς ταπεινοφροσύνης, δέχεσαι τόσον ἀδιαμαρτυρητῶς τὴν πολυδάπανον προσφορὰν θανμασμοῦ μὲς γυναικός, ἐνώπιον τόσοπλήθους;

Δὲν εἶναι αὐτὸ ἐγωϊσμὸς, ἀλαζονία, ἔπαρσις; Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε τὸ σθένος νὰ ἐκφρασθῇ μετὰ τοσαύτης ἀναιδείας, μετὰ τοσούτου θράσους, δι' αὐτὸ ἐκφράζεται ὡς νὰ ἀπορῇ, ὡς νὰ διερωτᾶται.

Συγκαλύπτει τὸ πάθος μὲ ὠραιολογίαν, διὰ νὰ ἐφελέκυσῃ τὴν ἐκτίμησιν τῶν συνανακειμένων!

Τί φιλάνθρωπος ψυχὴ, αὐτὸς ὁ Ἰούδας;

Τί ἐλεήμων;

Αὐτὰ θὰ διανοήθησαν οἱ παρακολουθήσαντες τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν μονομαχίαν μετὰ τοῦ προδότου καὶ προδομένου!

Αὐτὰ θὰ διανοήθησαν ὅσοι δὲν ὑποπτεύθησαν ποῖαν κόπρον βρωμερὰνέφεραν εἰς τὴν καρδίαν του ὁ ὑποψήφιος προδότης!

Καὶ ὁ Χριστός, ποῦ ὑποπτεύθη, ποῦ ἀντελήφθη, ποῦ διέγνωσε μὲ ἀκρίβειαν τὰ ἔνοχα αἰσθήματα τῆς ἁμαρτωλῆς καρδίας τοῦ προδότου;

Τὸν κατεκεράυνωσεν;

Ὁχι!

Καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐπιχειρεῖ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὸν βλῆθριον δρόμον, ποῦ ἠκολούθει! Καίτοι δὲν τὸ περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ἐν τούτοις ἀσφαλῶς θὰ συνέβῃ;

Ὁ Κύριος καθήλωσε μὲ τὸ βλέμμα Του τὸν ἠθοποιόν· τοῦ ἔδωσε νὰ ἀντελήφθῃ διὰ τοῦ βλέμματός Του, ὅτι δὲν εἶναι εἰλικρινὴς εἰς τὸ ἐνδιαφέρον του ὑπὲρ τῶν πτωχῶν· ὅτι οἱ λόγοι του δὲν ἀπηχοῦν βάθος αἰσθημάτων, ἀλλὰ συγκαλύπτουν ἀποκρουστικὴν καὶ δυσώδη ἀθλιότητα!

Τοῦ ὑπενθυμίζει «τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ». Τοῦ τονίζει, ὅτι «ἐμὲ οὐ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν».

Διατί;

Διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ, ὅτι συνέλαβε τὴν πραγματικότητα τῶν αἰσθημάτων του· ὅτι τὸν γνωρίζει!

Ἐ! Ἰούδα, ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε!

Ἐνδιαφέρεσαι διὰ τοὺς πτωχοὺς;

Σὺ ἐτοιμάζεσαι νὰ διαπράξῃς τὸ φοβερώτερον ἀνοσιούργημα τῆς Ἱστορίας!

Σὺ προπαρασκευάζεις, διὰ τῆς μελετωμένης προσδοσίας σου, τὴν «ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου». Σὺ θὰ γίνῃς ἡ αἰτία νὰ μὴ μὲ ἔχετε πάντοτε μαζὺ Σας.

Σὺ λοιπὸν, προσχεδιάζων τοιοῦτον ἐγκλημα, εἶναι δυνατόν νὰ διαδέχῃς περιθώρια εἰλικρινοῦς φιλανθρωπίας;

Ψεύδουσαι λοιπὸν καὶ ὑποκρίνεσαι!

Οἱ λόγοι τοῦ Ἰούδα εἶναι ὠραῖοι, ἀλλ' ὅχι εἰ-

Η ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΑΙΓΥΠΤΙΑ

*Ἡ ἀπὸ ἐταιριδίων δόσις ἀσκήσασα
κατὰ τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου*

Φθινόπωρον τοῦ 373μ.Χ. Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἔχει συγκεντρωθῇ ἄπειρον πλῆθος διὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Μεταξὺ τοῦ πλῆθους εὐρίσκετο καὶ μία κόρη. Τὴν ἀποθούσαν καὶ αὐτὴ ὠθοῦσε ἄλλους προσπαθοῦσα νὰ εἰσέλθῃ. Εἰς μάτην ὅμως. Τὰ κύματα τῶν προσκονητῶν ἦσαν τεράστια καὶ ἡ κόρη εὐρίσκετο πάντοτε ἐκτὸς τοῦ ναοῦ. Ποία ὅμως ἦτο αὐτή;

Μαρία τὴν ἔλεγον καὶ κατήγετο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Δὲν εἶχε καλὰ καλὰ φθάσει τὰ 12 ἔτη καὶ ἔγκατέλειψε τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν. Ἡ ἐπαιτεία ἦτο τὸ πρῶτον τῆς ἐπάγγελμα καὶ τὸ δεύτερο... Τὸ δεύτερο ἦτο ὁ δρόμος τῆς ἀκολασίας. Ἐγινε θαμὼν τῶν καταγωγίων τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἀπὸ ἐκεῖ τὰ πράγματα ὠδηγοῦσαν εἰς τὴν ἔκφυλον ζωὴν καὶ εἰς τὸν αἰμῶνα θάνατον.

Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πάντως δὲν εὐρέθη ὡς προσκονήτρια. Ἠκολούθησε τὸ πάθος τῆς. Μία συντροφία δὲν ἔφηγαν εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ ἡ Μαρία διὰ τὰ τοὺς διασκεδάσει ἔφθασε μέχρι τῆς ἱερᾶς πόλεως.

Τὴν στιγμὴν πάντως αὐτὴν ὠθοῦσε καὶ ἠγωνίζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν Ναὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτυγχάνῃ. Κουρασμένη καὶ ἀπογοητευμένη παραμέρισεν εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς. Τὴν στιγμὴν πού ἐσκέπτετο ποῖο ἄδρατο χερὶ νὰ τῆς φράξῃ τὸ δρόμο, κάποια φωνὴ μέσα τῆς τὴν εἰδοποίησε ὅτι «ὁ βόρβορος τῶν ἔργων ἦν ὁ τὴν εἰσόδον κλείων». Ἡ ψυχὴ τῆς ἐσκίρτησε. Ἐντὸς τῆς ἦναψε τὸ φῶς ἐκεῖνο πού ἐπρόκειτο νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς ὅλην τῆς τὴν ζωὴν.

Συγκεντρώνεται εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, γονυπετεῖ, καὶ μὲ δάκρυα παρακαλεῖ τὸν Κύριο. Ὁ νέος δρόμος ἤνοιξε. Εἰς τὸν Ναὸν εἰσῆλθε μὲ εὐκολία. Μετὰ δὲ ἀπὸ πολὺν χρόνον προσευχὴν ἐξηλθεν ἀναγεννημένη.

Ἐκκινῶν ἑαυτὴν τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἰωάννου Βαπτιστοῦ καὶ ἔλαβε τὸν δρόμον τοῦ Ἰορδάνου πού ὠδηγοῦσε εἰς τὴν ἔρημον.

Τεσσαράκοντα ἐπὶ ἔτη παρέμεινε εἰς τὴν ἔρημον ἡ Μαρία. Ὁ σωματικὸς καὶ ψυχικὸς ἀγὼν αὐτῆς ὁ πῆρεν τεράστιος. Ἐπολέμησεν ὄχι μόνον ἐναντίον τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης, συντηρουμένη μὲ ἐλάχιστα χόρτα, ἐπολέμησε ὄχι μόνον τὸ τρομερὸν ψυχὸς τῆς νυκτὸς καὶ τὴν ἀφόρητον ζέστην τῆς ἡμέρας, ἡ ὁποία

λικρινεῖς καὶ τίμιοι!

Εἶναι βέλη καὶ παγίδες, ὅπως οἱ λόγοι ὅλων τῶν ὑποκριτῶν καὶ ἀθλίων συνεχιζτῶν τῆς βδελυρᾶς προδοσίαν τῶν ἰδανικῶν!

Ὅλον ἐκείνων, πού ἐνῶ ἐμπορεύονται τὴν τιμὴν τῆς προδοσίας, ἔχουν τὸ θράσος νὰ παρουσιάζονται τιμηταὶ τοῦ προδομένου.

πολλὰς φορὰς τὴν ὠδήγει εἰς τὴν λιποθυμίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀλόγους ἐπιθυμίας καὶ τὰς κακὰς σκέψεις. Μὲ μίαν ὑπεράνθρωπον ἀσκήσιν, πού μόνον ὅσοι πιστεύουν εἰς τὸν Χριστὸν ἀντέχουν, κατάρθωσε καὶ ἐδάμασε τὴν σάρκα καὶ τὸ πονηρὸν πνεῦμα. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς τελείας ἀσκήσεως τὴν εἶδεν ὁ μοναχὸς Ζωσιμᾶς, «ὑψηθεῖσαν ὡς ἓνα πῆχυν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῷ ἀέρι κρεμαμένην καὶ οὕτω προσευχεσθαι».

Μετὰ ἓν ἔτος ὁ Ζωσιμᾶς ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Ἰορδάνην διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν Ὁσίαν Μαρίαν τὴν ἁγίαν κοινωνίαν καὶ τὴν εἶδεν «περιπατοῦσαν ἐπὶ τῶν ὕδατων καὶ πρὸς ἐκεῖνον βαδίζουσα». Ὅταν διὰ τρίτην φορὰν ἐπανῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ὁ μοναχὸς εὗρε τὴν Ὁσίαν νεκρὰν καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς ἦτο σκαλισμένη εἰς τὸ χῶμα ἡ ἐντολή: «θάψον, ἄββα Ζωσιμᾶ, ἐν τῷ ὑπὸ τῷ τόπῳ τῆς ταπεινῆς Μαρίας τὸ λείψανον, ἀπόδος τὸν χοῦν τῷ χοί, ὑπὲρ ἑμοῦ διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον προσευχόμενος». Ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον ἐτάφη καὶ τὸ σκήνωμα τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας «τῆς ἀπὸ ἐταιριδίων δόσις ἀσκήσασα κατὰ τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου».

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Τὸ βράδυ ἐπῆγε ὁ Χριστὸς καὶ ἐκάθησε εἰς τὴν τράπεζα μὲ τοὺς ἀποστόλους Του, καὶ ἐδείπνησε μὲ αὐτοὺς τὸν ὕστερον δεῖπνον. Καὶ ἤρχισε ν' ἀναστενάζῃ καὶ νὰ λέγῃ. Τέκνα μου, μὲ πολλὴν ἐπιθυμίαν ἐπέθυμῃσα νὰ φάγω τοῦτο τὸ πάσχα μὲ σᾶς, προτοῦ νὰ σταυρωθῶ. Καὶ τότε ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζα καὶ ἔβγαλε τὸ ἐπαιτήριον του καὶ ἤρχισε νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του. Καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμε διὰ νὰ τοὺς δείξῃ μὲ τὸ ἔργον τὴν ταπείνωσιν. Καὶ ἤρχισε, καθὼς λέγει ὁ Χρυσόστομος ἀπὸ τὸν Ἰούδαν. ἤρχισεν ἀπὸ αὐτόν, διὰ νὰ μᾶς δώσῃ παρὰδειγμα ν' ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθροὺς μας. Ὡ θεέ μου πολυέλεε, πᾶσα σου πράξις εἶναι μεγάλη καὶ κάθε σου ἔργον εἶναι ὑπερθουμαστόν, Ἰησοῦ μου γλυκύτατε. Ὅμως ἡ ἄπειρος ταπείνωσις, ὅπου ἔδειξες εἰς τὸν Ἰούδα σήμερον, περισσεύει τὸν νοῦν τῶν ἀγγέλων, καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅπου νὰ τὸ λογιᾶσθαι καθέννας σκοτιζέται ὁ λογισμὸς του, καὶ σηκώνεται ὁ νοῦς του ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ χάνεται. Ἐσὺ, Κύριέ μου, γονυατιστὸς εἰς τὰ πόδια ἑνὸς Ἰούδα προδότου; Ἐσὺ νὰ κύπτῃς τὴν κεφαλὴν, νὰ πλύνῃς μὲ τὰ χέρια σου, ὅπου στάζουν τὸν ἥλιον, τὰ πόδια ἑνὸς προδότου;

Ἄν ἤθελες πλέξῃ μὲ τὰ μεγαλοδύναμα χέρια σου κανένα στεφάνι μὲ οὐράνια ἄστρα νὰ στεφανώσῃς κανένα ἀρχάγγελον καὶ αὐτὸ θὰ ἦτο πάρα πολὺ μεγάλο καὶ θαυμαστόν εἰς τοὺς Ἀγγέλους καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Μὰ πόσον περισσότερο νὰ ὑπηρετῇς ἓνα προδότην, ἓνα ἀποστάτην ἄπιστον καὶ χειρότερον ἀπὸ τὸν ἴδιο διάβολον, πού τὸν ἔκαμες μαθητὴν σου καὶ ἤκουε τὰ λόγια σου καὶ τίς διδάχες σου;

Ἀθανάσιος Βαροῦχας (1680)

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

«Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι καὶ ἁμαρτωλῶν ἡμῶν ὅτιον Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε».

Τὰ γεγονότα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποκαλοῦνται συνήθως Θεῖον Δράμα.

Ἐν τούτοις εἶναι κατάστασις πέραν καὶ ὑπερά νω τοῦ δράματος ἐκτεινομένη.

Τί εἶναι Δράμα;

Ἡ ἀποκορύφωσις τοῦ ἡρωϊσμοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου χάριν ὁρισμένων ἰδανικῶν, ὥστε ἡ δράσις του αὐτῆ νὰ προσλάβῃ τραγικὴν μορφήν καὶ νὰ ἐπιστεφθῇ, συνήθως, δι' ἐνὸς μαρτυρικοῦ θανάτου!

Οὕτω, φερ' εἰπεῖν, ἔχομεν τὸ δράμα τῆς Ἀντιγόνης παιδωμένης εἰς τὸν ἀγραφον νόμον τῆς συνειδήσεως καὶ ὑφισταμένης, ὡς ἐκ τούτου, τραγικὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Κρέοντος. ἔχομεν τὰ δράματα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως, τῶν ἡρώων τῆς πατρίδος, οἵτινες, χάριν τῶν ἰδανικῶν τῶν, «ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πειραν ἔλαβον, δεσμῶν καὶ φυλακῆς... ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον».

Ὁ Σταυρὸς ὅμως τοῦ Κυρίου, ὡς κέντρον μιᾶς σκληρᾶς καὶ ἀδυσωπῆτου πάλης ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ δὲν περιορίζεται εἰς τὰ ὅρια ἐνὸς δράματος, ὅσον ἡ ρωϊκὸν μεγαλεῖον καὶ ἐὰν κρύπτη ἡ λέξις αὐτῇ!

Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι ἐν συμβατικῶν ἱστορικῶν πρόσωπον, ὅπερ ἐν τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ἰδεολογικοῦ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἤλθεν εἰς μοιραίαν σύγκρουσιν μὲ ὁρισμένον καθεστῶς (νομικὸν—οἰκονομικὸν—κοινωνικὸν κ.τ.τ.) εἶναι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς κατ' οὐσίαν, ὅστις πρὸ καταβλήσεως κόσμου ὤρισθη κατὰ θεῖαν ἀναλλοίωτον καὶ αἰωνίαν βουλήν, ὁ «Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας».

Ὡς Νυμφίος δὲ τῆς Ἐκκλησίας, «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» συνάπτει τοὺς γάμους του μὲ τὴν πάγκαλον καὶ προαιώνιον Νύμφην, τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς ὁποίους πρὸς στιγμὴν ἀπέτρεψε, χωρὶς νὰ μεταώσῃ ὁριστικῶς, ὁ Διάβολος ἐν τῷ παραδείσῳ διὰ τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων.

Τὴν Ἐκκλησίαν δὲ αὐτὴν τὴν φέρει ἐν ἑαυτῷ δυνάμει, ὅπως ὁ Ἀδὰμ ἔφερε ἐν ἑαυτῷ τὴν Εὐάν.

Καὶ ἐνῷ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ Ἀδὰμ διεσπλάσθη ἡ θεοειδὴς ἁρμονία τοῦ πρώτου ζεύγους Ἀδὰμ—Εὕας καὶ κατέστησαν ἔνοχοι οἱ πάντες, ἀντιθέτως, διὰ τῆς ὑπακοῆς ἐν τῷ Γολγοθᾶ διεμορφώθη ἡ θεία συζυγία Ἰησοῦς—Ἐκκλησία καὶ ἐδικαιώθησαν οὕτω οἱ μέλλοντες νὰ ἀποτεχθῶσιν ἐκ τοῦ ζεύγους αὐτοῦ ἄνθρωποι!

Ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀδὰμ προῆλθε ἡ ἐν αὐτῷ δυνάμει ὑπάρχουσα Εὐὰ καὶ ἐκ τῆς τρωθείσης παναχράντου πλευρᾶς τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ ἀπέρρευσεν ἡ Ἐκκλησία!

Ὁ Νυμφίος λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτυγχάνει ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ μίαν νέαν κοσμογονίαν, περὶ ἧς προκατήγγειλαν οἱ προφῆται!

Ἡ νέα ὅμως αὕτη κοσμογονία, προεσχεδιασμένη, προβεβουλευμένη, νοσταλγικῶς ἀναμενομένη δὲν ὁμοιάζει μὲ τὴν ἥρεμον καὶ πλήρη γαλήνης δημι-

ουργίαν τοῦ κόσμου· ἀντιθέτως λαμβάνει τὴν μορφήν ἰσχυρᾶς σεισμικῆς δονήσεως ἀκριβῶς διότι ἡ κοσμογονία αὕτη θεμελιούται ἐπὶ τῆς ἀβύσσου τῆς ἁμαρτίας διὰ τῆς καταλύσεως τοῦ κράτους καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῆς!

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ σεισμός, ὁ καταλυτικὸς σεισμός, δι' οὗ κονιορτοποιεῖται ἡ ἁμαρτία καὶ ἐπὶ τῶν ἑρειπίων αὐτῆς ἀνεγείρεται ἡ Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν οὐσίαν τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου. Ὁ Παῦλος τὸ ἐρμηνεύει θεσπεσίως «ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπεριπερίσσευσεν ἡ χάρις» (Ρωμ. Ε. 20).

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν δὲν ὑπάρχει ἡ «μοιραία σύγκρουσις» ἥρως καὶ ἱστορικῶν συνθηκῶν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τοῦ δράματος.

Ἐὰν κάτι ὑπάρχει πού νὰ ἔχη χαρακτηριστικὰ τραγικὸν αὐτὸ δὲν εἶναι τὰ πάθη τοῦ Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ μόνον ἡ σκληρότης τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἥτις ὅχι μόνον δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ τὸ ὑψιστον νόημα τῆς κοσμογονίας τοῦ Γολγοθᾶ, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας προσβάλλει, ἀτιμάζει καὶ περιφρονεῖ αὐτὰ.

Καὶ ὁ Πιλάτος, καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι καὶ ὁ προδότης καὶ οἱ διὰ μέσου τῶν αἰώνων συνεχισταὶ τοῦ ἔργου τῶν ἀπετυφλώθησαν ἐκουσίως πρὸς τῆς κοσμογονίας τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἐπεξήτησαν νὰ τὴν ματαιώσουν!

Αὕτη ἡ στάσις συνιστᾷ τὸ δράμα· τὸ ἀνθρώπινον ὅμως δράμα καὶ οὐχὶ τὸ θεῖον!

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ δράμα ἦλθε νὰ λύσῃ ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ λύσις δὲ αὕτη τοῦ δράματος, τὴν ὁποίαν ἐπραγματοποίησε ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀπεριορίστου πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπης του καὶ τῆς μοναδικῆς πρὸς τὸν Θεὸν πατέρα ὑπακοῆς του, εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς Σωτηρίας!

Τῆς Σωτηρίας δὲ αὐτῆς ἐπικέντρον ὁ Σταυρός!

Ὁ Σταυρὸς ὡς ἀπόδειξις ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ ὡς δείκτης ὑπακοῆς, μετουσιώνεται εἰς πηγὴν ἀκένωτου καὶ ἀπεράντου δυνάμεως. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ρητῶς διακηρύσσει «ἡμῖν δὲ τοῖς σωζομένοις δυνάμις Θεοῦ ἐστὶ» (Α. Κορινθ. Α 18).

Ἐὰν ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ Δύναμις ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ δικαίωσις τῆς δυνάμεως αὐτῆς!

Ἡ Ἀνάστασις δὲν πραγματοποιεῖται χωρὶς Σταυρὸν καὶ ὡς Σταυρὸς ὁδηγεῖ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Ἀνάστασιν.

Σταυρὸς καὶ Ἀνάστασις τὰ δύο κεφάλαια τῆς ἀνθρωπίνης σωτηρίας, ἀλλὰ, καὶ κατ' ἀναλογίαν τὰ δύο στάδια τοῦ ἀνθρωπίνου ἀγῶνος διὰ νὰ προσοικειωθῇ τὴν σωτηρίαν.

Σταυρὸς ἡ ἀγωνία καὶ ἡ προσπάθεια νὰ κατανικήσωμεν τὴν ἁμαρτίαν· ἀνάστασις ἡ ἐπίστεψις τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς προσπάθειάς αὐτῆς.

Σταυρὸς καὶ Ἀνάστασις τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, δι' οὗ χορηγεῖ εἰς τὸν ἀγωνιζόμενον πιστὸν ἡ Ἐκκλησία ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς χάριτος καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν δωρεῶν τοῦ Χριστοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΟΣΩΜΟΝ ΤΑΦΗΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ΦΩΤΙΟΥ
τοῦ Μεγάλου Ἀρχιεπισκόπου Κων)λεως

Ρήγνυται τοῦ ναοῦ τὸ καταπέτασμα, ἐνῶ ὁ Δε σπότης εὐρίσκεται κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου. Τοῦτο ὁ μὴ εἶναι, ὡς ν' ἀκροώμεθα τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς εἰσόδου μας εἰς τὸν οὐρανόν. Διότι ὁ ζωοφόρος τοῦ θανάτου ἤνοιξε τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς μας εἰς τὸν οὐρανόν. Δι' αὐτὸ καὶ ἐκενώθη, καὶ ἔλαβε σάρκα καὶ ἔπαθε δι' ἡμᾶς; ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς μας.

Ρομφαία διήλθεν τὴν ψυχὴν τῆς Θεοτόκου. Ὅχι διότι τὴν ἐβασάνιζεν ἡ ἀμφιβολία ἢ ἁπιστία, ἀλλὰ διότι ἐσπαράσσετο ἀπὸ τὸν μητρικὸν πόνον βλέπουσα τὸν υἱὸν τῆς νῆς σταυροῦται.

Ὁ θάνατος ὅμως τοῦ Κυρίου κατήργησε τὸν θάνατον καὶ τὰς ἐξουσίας τοῦ διαβόλου. Προσκυνοῦμε λοιπὸν τὸν Τίμιον Σταυρόν, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἠπλώθη τὸ σῶμα τοῦ Δεσπότη, καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ αἷμα ἐκαθάρισεν τὸν κόσμον καὶ ἐβλάστησεν ἡ ζωὴ.

Προσκυνοῦμεν τὸν τίμιον Σταυρόν, διὰ τοῦ ὁποῖου τρέπονται εἰς φυγὴν οἱ δαίμονες καὶ θεραπεύονται τὰ πάθη.

Τρόπιον λοιπὸν εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἐμπρὸς εἰς τὸ ὁποῖον τρέπεται εἰς φυγὴν κάθε τί τὸ δαιμονικόν.

Προσεύχεται ὁ Κύριος διὰ νὰ μὴ τιμωρηθοῦν οἱ σταυρωταί του καὶ γίνεται οὕτω εἰς ἡμᾶς πρῶτον φιλανθρωπίας καὶ ἀνοχῆς, ὥστε νὰ μὴ ἀγανακτῶμεν ἢ ὀργίζομεθα ἀκόμη καὶ ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θέλουν τὸ κακὸν μα.

ΠΑΤΕΡ ΑΦΕΣ ΑΥΤΟΙΣ

Ἐφθασε εἰς τὸν Γολγοθᾶ ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς φορτωμένος ὄχι μόνον μὲ τὸ φοβερόν ξύλον τοῦ Σταυροῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ δυσβάστακτον βάρος τῆς παγκοσμίου ἁμαρτίας καὶ εὐθὺς τὸν τριγυρίζουν ὡς τίγρεις καὶ λέοντες οἱ παράνομοι Ἑβραῖοι, τὸν ῥίπτουν χαμαὶ τὸν γδύνουν καὶ μὲ θυμὸν, μὲ ὀργὴν, μὲ λύσαντες τὸν ὑψώνον σταυρωμένον εἰς ἓνα ξύλον καὶ διὰ περισσοτέρων ἐντροπὴν καὶ καταφρόνησιν ἀνάμεσα εἰς δύο ληστιάς. Τώρα τί φαντάζεσθε, τί ἀναμένετε νὰ ἔκαμε ὁ πλάστης καὶ Σωτῆρας Χριστὸς ἀπὸ τὰ ἴδια του πλάσματα καταφρονημένος, θανατωμένος; Βέβαια θέλετε εἰπεῖν ὅτι ἐπαρακάλεσε τὸν ἀναρχον πατέρα νὰ ῥίψη φωτιά καὶ φλόγα διὰ νὰ κατακαύσῃ τοὺς ἀσεβεῖς ἐκείνους Ἰουδαίους. Ἦνοῦξ τὰ σκοτεινὰ καὶ καταχθόνια βάραιρα τῆς ἀβύσσου διὰ νὰ βυθίσῃ τὸ παράνομον καὶ ἀχαρίστον ἐκεῖνο γένος. Ἐκραξε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς τὰ στρατεύματα τῶν ἀγγέλων διὰ νὰ θείρουν μὲ φλογίνην ρομφαίαν τὸν ἄπιστον ἐκεῖνον λαόν, καὶ εἰς βραχυλογίαν, ἤλλαξε εἰς φοβερὰ ἀστροπελέκια τὰ καρδιά, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκρέματο σταυρωμένος, διὰ νὰ τοὺς θανατώσῃ.

Ὅχι σφίλτετε. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ. Τί λοιπὸν ἔκαμε ὁ Θεὸς ὕβρισμένος μὲ τόσας βλασφημίας καὶ μὲ τόσον ἀσχημὸν θάνατον θανατωμένος; Βάλτε μὲ τὸν νοῦν σας τὴν ἀγαθότητα, ποὺ ὅμοια ποτὲ δὲν ἤκου-

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑΝ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου
τοῦ Χρυσοστόμου Πατρὸς Κων)πόλεως

Αὐτὰ σᾶς τὰ λέγω, διὰ νὰ μὴ κατηγορήσῃ κανεὶς τὸν Κύριον ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν κατώρθωσε ν' ἀλλάξῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ἰουδα. Διὰ τὸν ἔκαμε καλύτερον; Καὶ μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν κάμῃ καλύτερον, μὲ τὸν καταναγκασμὸν ἢ μὲ τὴν νουθεσίαν; Ἡ βία ὅμως δὲν εἶναι τρόπος διὰ νὰ κάμῃς κάποιον καλύτερον. Κανεὶς δὲν καλύτερεύει μὲ τὸν καταναγκασμὸν. Τὴν προτροπὴ ὅμως ὁ Κύριος τὴν ἐξησιμοποίησε παρὰ πολὺ διὰ νὰ τὸν ἀνυψώσῃ. Ἄν ὁ ἀσθενὴς δὲν ἐδέχθη τὴν θεραπείαν τοῦ ἱατροῦ εἰς τοῦτο πταίει ὁ ἴδιος καὶ ὄχι ὁ ἱατρός.

Θέλεις νὰ πληροφορηθῇς πόσα ἔπραξε διὰ νὰ τὸν συγκατήσῃ πλησίον Του; Ἐθαυματούργησε, τοῦ προεῖπε τὴν προδοσίαν, καὶ δὲν παρέλειψε νὰ πράξῃ τὸ πᾶν, ὡς εἰς μαθητὴ ἀγαπημένον. Ἡμποροῦσε λοιπὸν ν' ἀλλάξῃ ἀλλὰ δὲν τὸ ἠθέλησε, τὸν ἠμάρτησε ἢ διεστραμμένη του φύσις. Ἀφοῦ δὲ παρέδωσε τὸν Κύριον καὶ ἡ μανία του ἐτελείωσε, ἔρριψε τὰ τριᾶκοντα ἀργύρια λέγων: ἤμαρτον παραδούς αἷμα ἀδῶν. Ἐνῶ προηγουμένως ἔλεγε: τί θέλετέ μοι δοῦναι καὶ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν. Τὴν ἁμαρτίαν τὴν κατενόησε μόνον, ὅταν τὴν ἐξετέλεσε.

Τὸ δίδαγμα ἐξ αὐτοῦ εἶναι ὅτι ἡ ψυχὴ μας, ὅταν εἶναι ἀπρόθυμος, δὲν ὠφελεῖται ἀπὸ νουθεσίας καὶ παραινέσεις. Ὅταν ὅμως ἔχομε καθαρὸν ἠθικὴν συνείδησιν εὐκόλως στρεφόμεθα πρὸς τὸ καλόν.

Σκέψου λοιπὸν, ἄνθρωπε, ὅτι, ὅταν ὁ Κύριος προσπαθῶσε μὲ συμβουλὰς καὶ νουθεσίας νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν κακὴν πράξιν, δὲν ἤκουσε καὶ δὲν ἐδέχθη τὴν νουθεσίαν ἐκείνην.

Ὅταν ὅμως εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ κάθε καλῆς συμβουλῆς ἢ συνειδήσεως του συνεχλονίσθη καὶ ἐνῶ οὐδεὶς τοῦ ὑπέδειξε τί νὰ πράξῃ μετεμελήθη καὶ ἀπέσπριψε τὰ τριᾶκοντα ἀργύρια.

Διότι, λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, ἔστησαν αὐτῷ τριᾶκοντα ἀργύρια. Ἐπλήρωσαν τὸ αἷμα ἐκείνου, ὅστις ἦτο ἀτίμητος. Τί τὰ λαμβάνεις τὰ τριᾶκοντα ἀργύρια Ἰουδα; Ὁ Χριστὸς κατέλθεν ἐπὶ γῆς διὰ νὰ χύσῃ τὸ αἷμα Του δωρεάν διὰ τὴν οἰκουμένην καὶ τώρα σὺ πωλεῖς αὐτὸ τὸ αἷμα; Τίς εἶδεν καὶ τίς ἤκουσεν μεγαλύτεραν αἰσχύνην ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξαγοράν;

σθὴ φαντασθεῖτε φιλανθρωπίαν ποὺ νὰ ὑπερβαίνει τοὺς ὅρους ὅλους τῆς πίστεως.

Δὲν ἐστοχάσθη τὰς ὕβρεις, τὴν ἀχαριστίαν τοῦ λαοῦ, τὰς καταφρονήσεις, δὲν ἐστράφη εἰς τὰς πληγὰς του, εἰς τὸν σκληρὸν θάνατον τοῦ Σταυροῦ, ἀλλὰ ὡς οὐράνιος Κύκνος μὲ γλῶσσαν ποὺ ἔταξε μέλι φωνάζει πρὸς τὸν ἀναρχον τοῦ πατέρα: «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἡμερησίων ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγρος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Οεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Διυλίζουν τὸν κώνωπα

Ἡ αὐλαία ἔπρεσεν ὀριστικῶς. Τὸ ζήτημα τοῦ παραιτηθέντος Ἀρχιεπισκόπου ἐκλείσθη. Ἡ σολομώντειος λύσις ποὺ ἐδόθη διὰ τῆς δικαιοσύνης μνητεῖο καὶ μνητεῖο δὲν ἀφίνει ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ σκοπιμότης ὑπηγόρευσε τὴν λύσιν αὐτήν.

Ἡμεῖς δὲν ἀνερμειχθῆμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Δὲν ἐσκανδαλοθηρήσαμεν. Οὐτε ἂ ὅμη ἐχόρημεν, ποὺ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐδέχθη καταιονισμὸν προτυλακισμῶν καὶ ὕβρεων. Κατανοοῦμεν τὴν δοθεῖσαν λύσιν. Ἡ σκοπιμότης, ὅταν εἶναι ἐποικοδομητικὴ διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς «οἰκονομία».

Ἄλλο θέλομεν νὰ εἰπώμεν ὅμως. Ἡ αὐτὴ μέριμνα διὰ τὴν ποίμνην τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ καὶ προκειμένου περὶ τῶν παλαιομερολογιτῶν; Τί ὑπαγορεύει τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδοξίας;

Εἶναι ἐποικοδομητικὴ ἡ στείρα στάσις τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ὅταν ἐπιμένῃ νὰ διώκῃ τοὺς παλαιομερολογίτας; Καὶ ἂν θέλετε, ποῖα εἶναι συνταρακτικὰ τέτρα: ἡ ὑπόθεσις ἐνὸς ἀτόμου ἢ μιᾶς μεγάλης μερίδος ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ὑφισταμένων τὰ πάνδεινα ἐπὶ δεκαετίας;

Νομίζομεν ὅτι οὐδεμία φροντίς διὰ τὴν περίσσειαν τοῦ γοήτρου τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ἡμπορεῖ ν' ἀποδειχθῇ λυσιτελής, ὅταν τὴν ἰδίαν στιγμήν ἡ ἔννοια τῆς ὀρθοδοξίας ἐξετελίζεται καὶ πληττεται εἰς τὴν καρδίαν μὲ τὸν ποικιλόμορφον διωγμὸν τῶν παλαιομερολογιτῶν.

Ἐξ οικειῶν τὰ βέλη

Μετ' ἐπιτάσεως διαδίδεται τὰς τελευταίας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκτράχυσιν τῆς καταστάσεως τῶν ἀπεργῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅτι ὑπάρχει βαθεῖα διάστασις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Τὸν κατηγοροῦν ὅτι ἐπιθυμῶν νὰ εἶναι «φίλος τοῦ Καίσαρος» δὲν λαμβάνει σαφεῖς θέσιν εἰς ζητήματα «ἀρχαίων», εἰς τὰ ὁποῖα οὐδεμία συμβατικότης ἐπιτρέπεται. Ἡμεῖς χωρὶς νὰ εἰμεθα γνῶσται τῶν ὡς ἄνω, ἔχομεν πάντως τὴν δυσάρεστον πείραν ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὰς ἡμέρας μας θρυσίδεται εἰς τὸν βορμὸν τῶν κοσμικῶν ἐπιδιώξεων καὶ σκοπιμοτήτων.

Ἀπόδειξις

Εὐθὺς γραμμίζομενος προφανῶς μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, προσέβη εἰς ἐνωτικὰς χειρονομίας πρὸς τοὺς αἱρετικούς Ἀρμενίους, αἱ ὁποῖαι προσιωνίζουσιν ἔνωσιν τῶν δύο μερῶν.

Εἶναι τραγικὸν ὅμως νὰ διωπιστόνῃ κανεὶς ὅτι κατηγγήθησαν πλέον τὰ δογματικὰ κριτήρια διὰ τὴν ἔνωσιν καὶ χρησιμοποιεῖται ἡ καιροσκοπία καὶ ἡ ἐγκόσμιος διπλωματία.

Τὰ ὀπνῶνια τῆς ἁμαρτίας

Καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν πλείστοι ὅσοι πολῖται, ποὺ δὲν ἀκολουθοῦν τὸ δόγμα, θὰ ἦτο δίκαιον νὰ τοὺς προστατεύῃ ὁ Νόμος. Κατὰ ποῖον τρόπον; Δι' ἐκείνου, ὁ ὁποῖος παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃ πραγματικότης, ὅταν συντάσσεται ὁ νῦν ἐν ἰσχύϊ Ἀστικός Κώδιξ. Διὰ τοῦ πολιτικοῦ γάμου.

Ἐφημερίς «ΕΘΝΟΣ» 10 Ἀπριλίου 1962

Με ἄλλας λέξεις εὐρισκόμεθα ἐν ὄψει καταργήσεως τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου. Δὲν ἀναφερόμεθα αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὰς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἐκεῖνο ποὺ θέλομεν νὰ τονίσωμεν εἶναι ἡ ὑποχώρησις τῆς δυνάμεως τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ ἔχῃ περιπέση εἰς τὴν θέσιν τοῦ «πταχθοῦ συγγενοῦς» τοῦ Κράτους. Κάθε ἡμέρα ὑπολογίζεται καὶ ὀλιγώτερον. Αὐτὰ εἶναι τὰ ὀπνῶνια τῆς ἁμαρτίας. Αἱ και-

νοτομαὶ καὶ αἱ κοσμικότητες τὴν ἀδήγησαν εἰς τὴν ἀνυποληψίαν.

Ἡ δικαιοσύνη τῆς «ἀδιαλλαξίας» μας

Ἐπειδὴ ἡμεῖς διεξάγομεν ἓνα ἀγῶνα, ὅστις δὲν γνωρίζει νὰ κρύπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν φοβεῖται νὰ τὴν διατυπώσῃ μὲ ὁμότητα, πιθανὸν τοῦτο νὰ θεωρηθῇ φανατισμὸς καὶ ὑπερβάλλον ζήλος. Καὶ ὅμως τὰ γεγονότα εἶναι τόσο συνταρακτικά, ὥστε πᾶσα γλώσσα εἶναι κατωτέρα αὐτῶν.

Με σκληρότητα ἔχομεν ἐμύληση διὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Ἀδίκως; Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνῃ καθεὶς ἀναγινώσκων τὸ κατωτέρω σχόλιον τῆς ἡμερησίας Ἐφημερίδος «ΕΣΤΙΑ» (5-4-62), ἥτις οὐτε θερησκευτικὴ εἶναι οὐτε ὡς παλαιομερολογητικὴ ἡμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Φαίνεται ὅτι προοίμιον τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς τὸ Βατικανόν, ἦτο ἡ διατυμπανισθεῖσα πρὸ τίνος ἐπίσκεψις δύο καθολικῶν ἱεραρχῶν εἰς τὸ κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ ναὶ μὲν, ἀμφιβάλλομεν, ἂν θὰ κάμουν οἱ Καθολικοὶ τὸ πρῶτον αὐτὸ βῆμα. Ἐπειδὴ, ὅμως, τὸν τελευταῖον καιρὸν τὸ Φανάριον μᾶς ἔχει συνηθίσει εἰς περιέργους ἐκδηλώσεις, καλὸν εἶναι καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ ἄλλα ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα ν' ἀντιμετωπίσουν ἀπὸ τοῦδε τὸ πρᾶγμα. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀπὸ αἰῶνων δὲν ἔχει κινήθῃ ἀπὸ τὴν ἔδραν τοῦ διὰ τὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην καὶ συνεπῶς θὰ ἦτο ἀκατανόητον νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὴν Ρώμην διὰ τὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Πάπαν καὶ συζητήσῃ περὶ Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι θέμα ποὺ ἐνδιαφέρει τὴν ὅλην ὀρθοδοξίαν καὶ συνεπῶς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συζητηθῇ ἀπούσης ταύτης. Τὸ ταξίδιον ὅμως εἶναι θέμα ποὺ ἀφορᾷ τὴν Ἑλληνικὴν ὀρθοδοξίαν καὶ συνεπῶς, πρέπει αὐτὴ νὰ τὸ συζητήσῃ πρὶν ἢ τοῦτο πραγματοποιηθῇ.

ΝΕΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Τὸ Νεοεκλεγέν Συμβούλιον τοῦ Παραρτήματος Ἑρακλείου Κρήτης:

- 1) Πρόεδρος Ἐμμανουὴλ Ροβιθάκης.
- 2) Ἀντιπρόεδρος Χατζηβασιλείου.
- 3) Γεν. Γραμματεὺς Κων/νος Καστριωνάκης.
- 4) Ταμίας Γεώργιος Κατσαράκης.
- 5) Σύμβουλοι: Δημήτριος Πέρος, Ἰδομενεὺς Ἀμαργιωτάκης, Ἀντώνιος Χανδοράκης, Μιχαὴλ Σταματάκης, Ἀριστείδης Κοτσιφός.

Εἰς τοὺς ἐκλεγέντας εὐχόμεθα τὸν ἐξ ὕψους φωτισμὸν διὰ τὴν διαχείρισιν τῶν ζητημάτων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἡ ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΖΩΗ

κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας

ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Γαβριήλ, καθηγουμένου τοῦ ἐν Ἀγ. Ὁρει Ἱ. Κοινοβίου Ἀγ. Διονυσίου

Ὁ πολύγραφος καὶ εὐλαβὴς καθηγούμενος τῆς ἐν Ἀγ. Ὁρει Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Διονυσίου, προσέθεσε ἐν ἀκόμῃ πολυτίμῳ βιβλίῳ εἰς τὴν σπανίαν πνευματικὴν του προσφορὰν. Τοῦτο συγκείμενον ἐξ 156 σελίδων ἀναφέρεται εἰς τὸ ἰδεώδες τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας, ὅπως τὸ ἐδίδαξαν καὶ τὸ ἔζησαν οἱ Μεγάλοι Πατέρες. Συνιστᾷ μίαν ἐπιτυχή προσπάθειαν δικαιοσύνης τοῦ δοκητικοῦ καὶ μυστικιστικοῦ πνεύματος, ἐναντι τῆς παρερμηνείας τοῦ Μοναχικοῦ ἰδεώδους.